

Fókusz: Libanon

MŰBÍRÁLAT - SZÍNHÁZ - LXII. évfolyam, 42. szám, 2018. október 19.

(Divadelna Nitra, 2018. szeptember 29.-október 1.)

Talán ő is egy azok közül a menekültek közül, akikkel a Londonban élő szintén libanoni Tania El Khoury mindössze tízperces, a lehető legszemélyesebb performansa/installációja (?) szembesít. Elmesélni nem tudnám, de nem a nyelvi korlátok miatt, hanem mert olyan finoman zavarba ejtő, amikor az embert szó szerint megérinti egy történet: felteszek egy fejhallgatót, bedugom a karom egy lukon, a fal túloldalán valaki szelíden megfogja a kezem, azt mondja, ő az, aki ott ül velem szemben a tengeren hánykódó csónakban, ujjlenyomatot vesz, és miközben a vándorlásairól mesél, telerajzolja a karomat hátizsákos, bőröndöket húzgáló apró férfiakkal, nőekkel, gyerekekkel, akik nem tudják, mi felé mennek, de menniük kell. Én pedig, akinek Európa nagy részében már nincs szükségem útlevelelre sem, napokig próbálom nem lemosni őket a bőrömről: *As Far as My Fingertips Take Me.*